

Sygn. akt II CSKP 802/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. S.A. w Z.

przeciwko E.J.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2022 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt VI ACa 730/16,

**uchyla zaskarżony wyrok w części oddalającej apelację
pozwanego E.J. (pkt II) oraz rozstrzygającej o kosztach
postępowania apelacyjnego w stosunku do tego pozwanego (pkt
III) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w
Warszawie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka J. S.A. w Z. wniosła o:

- zobowiązanie syndyka masy upadłości D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. do złożenia oświadczenia woli o skorzystaniu z prawa odkupu od powódki prawa użytkowania wieczystego opisanej szczegółowo nieruchomości gruntowej oraz prawa własności posadowionych na niej budynków i budowli i nabycia tych praw za cenę 10 980 000,00 zł z odsetkami ustawowymi od 17 marca 2012 r. do dnia zapłaty, ze stwierdzeniem, że prawomocny wyrok zastępuje umowę;
- zasądzenie solidarnie od E.J., jako poręczyciela, kwoty 10 980 000,00 zł z odsetkami ustawowymi od 17 marca 2012 r. do dnia zapłaty tytułem ceny za opisaną wyżej nieruchomość i budynki, ewentualnie o:
- zasądzenie solidarnie od syndyka i E.J. kwoty 11 988 744,08 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 10 980 000,00 zł od 17 marca 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1 008 744,08 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ewentualnie o:
- zasądzenie od E.J. kwoty 11 988 744,08 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 10 980 000,00 zł od 17 marca 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1 008 744,08 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z 2 grudnia 2015 r. oddalił żądanie zobowiązania syndyka masy upadłości spółki D. do złożenia oświadczenia woli, zasądził od pozwanego E.J. - jako poręczyciela odpowiadającego solidarnie ze spółką D. w K. w upadłości likwidacyjnej - na rzecz powódki kwotę 10 980 000,00 zł z odsetkami ustawowymi od 17 marca 2012 r., oddalił powództwo wobec tego pozwanego o zapłatę kwoty 1 008 744,08 zł, oddalił powództwo w zakresie żądań ewentualnych i orzekł o kosztach procesu. Podstawę tych rozstrzygnięć stanowiły następujące ustalenia faktyczne i ich ocena prawna.

W dniu 11 września 2018 r. pozwana D. spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zawarła z powódką - w formie aktu notarialnego – umowę, na podstawie której sprzedała powódce prawo użytkowania wieczystego nieruchomości o powierzchni 3621 m², położonej w W. przy ulicy [...], obejmującej działki nr [...]1, [...]2 i [...]3 wraz z prawem własności znajdującej się na niej budynków (dalej: „nieruchomość I”) za cenę 12 000 000,00 zł (netto) oraz umowę przedwstępną, w której zobowiązała się sprzedać powódce nieruchomość

sąsiednią położoną przy ulicy [...]1, obejmującą działkę nr [...]4 o powierzchni 1331 m², zbudowaną budynkiem wpisanym do rejestru zabytków (dalej: „nieruchomość II”) za cenę 9 000 000,00 zł (netto), pod warunkiem nieskorzystania przez gminę z prawa pierwokupu. Powódka oświadczyła przy tym, że nabycie nieruchomości II ma dla niej sens ekonomiczny jedynie wtedy, gdy nastąpi łącznie z nabyciem nieruchomości I. Łączna cena za obie nieruchomości została ustalona na sumę 21 000 000,00 zł netto (25 000 620,00 zł brutto). Powódka miała na nich zrealizować inwestycje budowlane o funkcjach biurowych, hotelowych i mieszkaniowych. Tym samym aktem notarialnym strony rozwiązały umowę zawartą przez nie w dniu 21 grudnia 2009 r. i postanowiły, że zaliczka w kwocie 2 440 000,00 zł uiszczona przez powódkę na podstawie tej umowy zostanie zaliczona na poczet ceny nabycia nieruchomości II. Strony uzgodniły, że jeżeli w terminie do 30 września 2011 r. nie zostanie zawarta umowa zamiany części nieruchomości I na część sąsiedniej nieruchomości II (działki [...]1 na działkę [...]5), umożliwiającą zawarcie umowy przyrzeczonej, a w terminie do 31 grudnia 2011 r. nie zostanie wydana powódce ostateczna decyzja o pozwoleniu na realizację planowanej inwestycji, powódka będzie mogła w terminie do 30 września 2012 r. odstąpić od umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości II i domagać się zwrotnego przeniesienia własności nieruchomości I w terminie 14 dni od wezwania za cenę, za którą została ona nabyta. Pozwany E.J., pełniący funkcję prezesa zarządu spółki D., działając w imieniu własnym poręczył wykonanie przez tę spółkę wszystkich zobowiązań finansowych wynikających z umowy, w tym obowiązek zwrotu kwot wypłaconych jej na poczet ceny nabycia nieruchomości, w terminie 14 dni od wezwania kupującego i w zakresie tego obowiązku – w akcie notarialnym - poddał się egzekucji do kwoty 15 000 000, 00 zł.

Powódka zapłaciła spółce D., łącznie z zaliczką uiszczoną na podstawie pierwszej umowy, kwotę 10 980 000,00 zł. W terminie przewidzianym w umowie przedwstępnej nie doszło do zawarcie umowy przyrzeczonej.

Powódka w dniu 2 marca 2012 r. złożyła w formie aktu notarialnego – adresowane do spółki D. - oświadczenie o odstąpieniu od umowy przedwstępnej wraz z żądaniem realizacji prawa zwrotnego przeniesienia własności nieruchomości I za zapłatą kwoty 10 980 000,00 zł tytułem zwrotu otrzymanych zaliczek i

dokonania stosownego rozliczenia w terminie 14 dni; dzień później powódka wystosowała do poręczyciela - pozwanego E.J. wezwanie do zapłaty kwoty 10 980 000,00 zł. Pozwana spółka D. uznała wypowiedzenie umowy za bezskuteczne i wezwała powódkę do wykonania umowy przedwstępnej.

Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w K. postanowieniem z dnia 29 listopada 2012 r. ogłosił upadłość spółki D., obejmującą likwidację jej majątku. Wobec niezyskania zaspokojenia swoich roszczeń powódka wystąpiła z nimi z pozwem skierowanym przeciwko pozwanym w sprawie niniejszej.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy stwierdził, że przedsięwzięcie, w które zaangażowała się powódka i spółka D. miało sens tylko w przypadku ostatecznego przeniesienia praw do nieruchomości I i II. Stosunki własnościowe dotyczące tych nieruchomości oraz konieczność podjęcia szeregu czynności niezbędnych do osiągnięcia wspólnego celu sprawiły, że aktem notarialnym z dnia 11 września 2010 r. objęto kilka czynności prawnych o różnych podstawach i skutkach, tj.: umowę sprzedaży prawa użytkowania wieczystego i własności budynków na nieruchomości I; umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości II z zastrzeżonym – na rzecz powódki - prawem odstąpienia od niej w razie nieziszczenia się w oznaczonych terminie określonych warunków rozwiązujących; umowę zobowiązującą do zwrotnego nabycia prawa użytkowania wieczystego i prawa własności budynków na nieruchomości I pod warunkami zawieszającymi takimi samymi, jakie zostały zastrzeżone dla rozwiązania umowy przedwstępnej oraz umowę o współpracy koniecznej do osiągnięcia wspólnego celu inwestycyjnego. Konstrukcja tych umów zakładała, że w razie spełnienia przewidzianych w nich warunków, powódka będzie mogła w określonym terminie odstąpić od umowy przedwstępnej oraz - niezależnie od tej czynności – złożyć oświadczenie o żądaniu realizacji prawa zwrotnego „odkupu” nieruchomości I.

Sąd Okręgowy uznał za bezzasadne żądanie pozwu zgłoszone w pierwszej kolejności, tj. obejmujące zobowiązanie syndyka do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zwrotnego nabycia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości i własności posadowionych na niej budynków. Wskazał, że – stosownie do art.

91 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze – zobowiązanie majątkowe niepieniężne dłużnika, z dniem ogłoszenia jego upadłości, zmieniło się na zobowiązanie pieniężne a wierzytelność z tego tytułu może być dochodzona jedynie w drodze zgłoszenia do masy upadłości.

Jako usprawiedliwione ocenił natomiast żądanie pozwu skierowane przeciwko pozwanemu poręczycielowi, dotyczące zapłaty kwoty 10 980 000,00 zł z odsetkami ustawowymi tytułem ceny wynikającej z umowy zobowiązującej do zwrotnego przeniesienia praw do nieruchomości I. Wskazał, że pozwany ten w umowie poręczenia przyjął na siebie obowiązek spełnienia zobowiązań finansowych dotyczących kwot zapłaconych spółce D. w wykonaniu umowy sprzedaży na poczet ceny nieruchomości, określonych bądź to jako wynagrodzenie za zwrotne przeniesienie praw do nieruchomości I, bądź jako zwrot zaliczek. Ogłoszenie upadłości spółki D. nie miało wpływu na skuteczność tego poręczenia. Wymagalność roszczenia wobec pozwanego poręczyciela i termin spełnienia ciążącego na nim obowiązku świadczenia nie wykraczały poza zakres odpowiedzialności dłużnika głównego, określony w pozwie w sposób prawidłowy. Uwzględnienie tego żądania wymagało jednak zastrzeżenia solidarnej odpowiedzialności poręczyciela ze spółką D. pozostającą w upadłości likwidacyjnej (art. 876 § 1 i art. 879 § 1 w związku z art. 881 k.c.).

Bezzasadne – w ocenie Sądu Okręgowego – było żądanie zapłaty przez pozwanego E.J. kwoty 1 008 744,08 zł, gdyż udzielone przez niego poręczenie nie obejmowało obowiązku zapłaty poniesionych przez powódkę kosztów związanych ze zleceniem opracowania dokumentacji projektowej. Okoliczność ta sprzeciwiała się uwzględnieniu żądania ewentualnego zasądzenia wymienionej kwoty solidarnie od obu pozwanych na podstawie przepisów o nienależytym wykonaniu umowy. Bezprzedmiotowe zaś było rozpoznawanie drugiego żądania ewentualnego z uwagi zasądzenie na rzecz powódki kwoty 10 980 000,00 zł w ramach żądania głównego pozwu.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną odrzucił apelację pozwanego syndyka masy upadłości spółki D. od wyroku Sądu Okręgowego (pkt I), oddalił apelację pozwanego E.J. od tego orzeczenia (pkt II) i

orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (art. III). Wskazał, że syndyk nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu korzystnego dla niego rozstrzygnięcia, a takim jest oddalenie żądania o zobowiązania go do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zwrotnego nabycia nieruchomości I. Pokrzywdzenie orzeczeniem stanowi - zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, zasada prawna (Biul. SN 2014 r., Nr 5, poz. 9) – przesłankę dopuszczalności środka zaskarżenia.

Odnosząc się do apelacji pozwanego E.J., Sąd Apelacyjny uznał ją za bezzasadną, dzieląc ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku oraz ich ocenę prawną. Sąd Apelacyjny podkreślił, że prawo odstąpienia od umowy nie zostało zastrzeżone w odniesieniu do umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego gruntu i własności budynków, lecz w umowie przedwstępnej nabycia nieruchomości II. Powódce w przypadku niedojścia do skutku umowy przenoszącej własność nieruchomości II mogła zatem od umowy odstąpić oraz żądać od spółki D. zwrotnego nabycia nieruchomości I a także zwrotu wpłat dokonanych na poczet ceny za obie nieruchomości. Takie ukształtowanie stosunków prawnych między stronami aktem notarialnym z 11 września 2010 r. nie narusza art. 157 § 1 k.c. i nie może skutkować nieważnością umowy dotyczącej nieruchomości I (art. 58 § 1 k.c.) a w konsekwencji nieważnością umowy polecenia.

Sąd Apelacyjny wskazał, że nawet gdyby uznać, że powódka nie zastrzegła skutecznie możliwości dochodzenia zwrotnego przeniesienia nieruchomości I na rzecz spółki D., to – wobec spełnienia przesłanek żądania zwrotnego przeniesienia praw do nieruchomości I - powinna zwrócić wpłacone zaliczki na nabycie nieruchomości II.

Pozwany E.J. w skardze kasacyjnej skierowanej przeciwko rozstrzygnięci oddalającemu jego apelację (pkt II) oraz obciążającemu go kosztami postępowania apelacyjnego (pkt III) wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w części objętej zaskarżeniem i przekazanie sprawy temu Sądowi we wskazanym zakresie do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i oddalenie

powództwa w zakresie, w jakim zostało ono uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji.

W ramach podstawy kasacyjnej naruszenia przepisów postępowania skarżący zarzucił naruszenie: art. 51a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: „u.s.p.”), ewentualnie art. 1143 k.p.c.; art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c.; art. 382 oraz art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 321 w związku z art. 187 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 365 k.p.c.; art. 319 k.p.c. w związku z art. 878 § 1 k.c.

Podstawę naruszenia prawa materialnego skarżący wypełnił zarzutami naruszenia:

- art. 4 ust. 2 w związku z art. 4 ust. 1 i art. 19 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe (dalej: „p.p.m.”); art. 876, art. 877, art. 878, art. 879 i art. 881 k.c.; art. 385¹ § 1-4 i art. 385 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz art. 876 i art. 22¹ k.c.; art. 881 w związku z art. 366 § 1 i art. 369 k.c.; art. 876 § 1 i art. 879 § 1 k.c. w związku z art. 65, art. 56 i art. 359 § 1 i 2 k.c. (względnie art. 481 § 1 k.c.); art. 65 § 1 i 2 w związku z art. 389 § 1 i art. 353¹ k.c.; art. 65 § 1 i 2 w związku z art. 876 § 1, 878 § 1 i art. 879 § 1 k.c.; art. 65 § 1 i 2 w związku z art. 395 § 1 i art. 353¹ k.c.; art. 65 § 2, art. 535 § 1 k.c. w związku z art. 58 § 1 i art. 353¹ oraz art. 389 § 1 w związku z art. 58 § 1 i art. 353¹ k.c.; art. 876 § 1 w związku z art. 879 § 1 k.c. w związku z art. 91 ust. 2 u.p.u.n.; art. 883 § 1 k.c. w związku z art. 98 ust. 1 u.p.u.n.- przez niewłaściwe zastosowanie: oraz

- art. 353¹, art. 58 § 1 w związku z art. 535, art. 157 § 1 i art. 237 k.c. - przez błędną wykładnię

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty zmierzały do podważenia przyjętej za podstawę zaskarżonego wyroku oceny, że pozwany E.J. – jako poręczyciel - ponosi odpowiedzialność za zobowiązania finansowe spółki D., wynikające z umów zawartych przez nią z powódką aktem notarialnym z dnia 11 września 2010 r., w tym za obowiązek zapłaty kwoty 10 980 000,00 zł. Według skarżącego, ocena ta narusza wskazane w skardze przepisy podniesione w ramach obu podstaw kasacyjnych.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu naruszenia art. 51a u.s.p. ewentualnie – obowiązującego do 12 sierpnia 2017 r. – art. 1143 k.p.c. W obu tych przepisach - tożsamej treści – przewidziano obowiązek sądu ustalenia i zastosowania z urzędu właściwego prawa obcego. Skarżący podniósł, że Sądy obu instancji obowiązku tego nie dopełniły, czego wyrazem było zastosowanie do oceny umowy poręczenia, będącej źródłem dochodzonego roszczenia, przepisów prawa polskiego. Tymczasem prawem właściwym do przeprowadzenia tej oceny było – stosownie do art. 4 ust. 2 w związku z art. 4 ust.1 Rozporządzenia Rzym I art. 28 ust.1 p.p.m. – prawo Konfederacji Szwajcarskiej, na której terytorium pozwany poręczyciel miał miejsce zwykłego pobytu. Przytoczony zarzut nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym orzekanie na podstawie właściwego prawa materialnego – zgodnie z zasadą *facta probantur iura novit curia* – jest obowiązkiem sądu niezależnym od tego, czy strony powołały podstawę prawną swoich żądań. W sprawie, w której zachodzi konieczność stosowania obcego prawa materialnego zarówno sąd pierwszej, jak i drugiej instancji stosuje to prawo niezależnie od podniesienia tej kwestii przez strony (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2007 r., II CSK 60/07, OSNC 2008, nr 5, poz. 827).

Zgodnie z art. 3 Rozporządzenia Rzym I, umowa podlega prawu wybranemu przez strony, przy czym wybór ten może zostać dokonany wyraźnie lub w sposób jednoznaczny wynikać z postanowień umowy lub okoliczności sprawy (ust. 1); strony mogą również w każdym czasie poddać umowę prawu innemu niż to, które było dla tej umowy uprzednio właściwe (ust. 2). Skarżący wskazał, że

w razie braku wyboru prawa umowa poręczenia podlega prawu państwa, w którym poręczyciel ma miejsce zwykłego pobytu. Konstatacja ta znajduje oparcie w art. 4 ust. 1 i 2 przywołanego Rozporządzenia. Nie jest ona jednak równoznaczna z twierdzeniem, że w konkretnym stanie faktycznym wybór taki nie został dokonany. Gdyby nawet przyjąć, że przesłanki zastosowania tych przepisów zostały spełnione, nie przesądzałoby to jeszcze o zasadności roztrząsanego zarzutu. Podstawa kasacyjna naruszenia przepisów postępowania może być uznana za usprawiedliwioną jedynie wtedy, gdy naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³§ 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący zaś nie podjął nawet próby wykazania takiego właśnie skutku zarzucanego naruszenia przepisów postępowania; nie twierdził przy tym, że zastosowanie wskazanego prawa obcego prowadziłoby do innego rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 1999 r., I CKN 1032/97, nie publ.).

Na podstawie mowy poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela do wykonania zobowiązania na wypadek, gdyby dłużnik go nie wykonał (art. 876 k.c.). Umowa poręczenia zatem ma charakter zależny (akcesoryjny) w stosunku do zobowiązania dłużnika. Akcesoryjność ta wyraża się w zależności poręczenia od ważności i zakresu zobowiązania, za które poręczyciel poręczył. Jeżeli nie powstało zobowiązanie, nie powstaje poręczenie, a jeżeli ono wygasło, wygasa również poręczenie (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1989 r., III CZP 58/89, OSNCP 1990, nr 58, poz. 83). Z uwagi na to, że akcesoryjność należy do istoty umowy poręczenia, strony nie mogą jej wyłączyć. Poręczycielowi służą przeciwko wierzycielowi wszystkie zarzuty, jakie może podnieść dłużnik główny (art. 883 § 1 k.c.).

Skarżący podniósł zarzuty kwestionujące ważność zobowiązania dłużnika głównego do zwrotnego nabycia praw do nieruchomości I za zapłatą ceny w kwocie 10 890 000,00 zł. Sąd Apelacyjny, uznając ten zarzut za bezzasadny, wskazał, że nie ma podstaw do poczytywania zobowiązania sprzedającego (spółki D.) do zwrotnego nabycia nieruchomości za ukryte prawo odstąpienia od umowy, co – w świetle art. 58 § 1 w związku z art. 157 § 1 k.c. – czyniłoby tę umowę nieważną. Podkreślił, że prawo odstąpienia zostało zastrzeżone wyłącznie w odniesieniu do umowy przedwstępnej, dotyczącej nabycia nieruchomości II (str.

49-50 uzasadnienia). Lakoniczność tej oceny, ograniczającej się w istocie do wyrażenia konkluzji bez wskazania uzasadniających ją przesłanek, budzi – co trafnie podniesiono w skardze kasacyjnej – istotne zastrzeżenia.

W orzecznictwie wskazuje się na niedopuszczalność zabezpieczania interesów stron przez zastrzeganie klauzul umownych sprzecznych z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa cywilnego. Taki charakter ma umieszczenie warunku rozwiązującego w umowie mającej wywołać skutki rzeczowe sprzedaży nieruchomości, jaki – w istocie - stanowi zastrzeżenie w niej umownego prawa odstąpienia (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 listopada 1994 r., III CZP 130/94, OSNCP 1995, nr 3, poz. 42; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2008 r., IV CSK 331/07, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2015 r., V CSK 415/14, nie publ.). Zastosowana w konkretnym stanie faktycznym konstrukcja „prawa odkupu”, powinna zatem zostać poddana ocenie przez pryzmat art. 157 § 1 k.c.; może być ona traktowana podobnie jak umowne prawo odstąpienia, uznawane za warunek rozwiązujący, niweczący skutki umowy sprzedaży praw do nieruchomości I, a więc zastrzeżenie umowne sprzeczne z prawem lub zmierzające do jego obejścia.

Sąd Apelacyjny takiej poszerzonej oceny nie przeprowadził, co uniemożliwia skuteczne odparcie podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia art. 353¹, art. 58 § 1 w związku z art. 535, art. 157 § 1 i art. 237 k.c. Kwestia ta ma dla odpowiedzialności pozwanego poręczyciela istotne znaczenia z uwagi na wspomniana już akcesoryjność poręczenia. Przed jej przesądzeniem w sposób właściwy bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do pozostałych zarzutów skargi kasacyjnej, zmierzających do wykazania upadku poręczenia w następstwie wygaśnięcia zobowiązania głównego, ewentualnie jego ograniczonego zakresu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

as

I.n